

[Chr. Christensen]

nok ikke i ringe grad – i de alt for store klassekvotienter.

I dagspressen kunne man lørdag den 21. marts 1981 læse, at amtskommunernes og primærkommunernes forskningsinstitut havde regnet ud, at det faldende fødselstal i 1985 ville medføre en overkapacitet på normale klasseværelser i forhold til antallet af elevpladser, og at der i 1995 vil være 4.300 flere klasseværelser end elevpladser på landsplan.

Ethvert tilløb til at sænke klassekvotienten i folkeskolen er altid blevet tilbagevist med påstanden om, at der vil komme stærkt stigende udgifter i forbindelse med en sådan handling. Men nu skulle der i virkeligheden med dette fald i børneantallet og dermed i behovet for klasselokaler pludselig åbne sig mulighed for en lavere klassekvotient uden de store udgifter.

Dertil kommer, at det faldende børnetal medfører mange arbejdsløse lærere. Så kunne man også ved en sænkning af klassekvotienten rette noget op på lærernes beskæftigelsesmuligheder. De pædagogiske fordele for børnene er indlysende trods adskillige undersøgelser. Skolens praktiske hverdag fortæller ofte andre ting end disse psykologiske undersøgelser. Men der er ingen tvivl om, at det vil lette betydeligt på de disciplinære problemer.

Friskolen nyder godt af en positiv og interesseret forældrekræds. Ja men har folkeskolen da ikke opbakning fra forældrenes side? Mange steder har den det utvivlsomt. Tidligere var det almindeligt, at forældrene opfattede skolen som deres medhjælper i undervisningen og opdragelsen af deres børn, hvad de da også havde god grund til at kunne gøre, og de tog som regel skolens parti, når der opstod problemer med børnene i skolen. I den sidste tid har der desværre været en klar tendens til det modsatte. Eksempelvis udtalte skoleinspektøren for Parkvejsskolen i Birkerød den 15. marts 1981 til Berlingske Tidende:

»Nogle forældre er fløjtende ligeglade med, hvad skolen siger. Råder læreren en elev til at følge grundkursus i et fag, sætter forældrene alligevel barnet på udvidet kursus. Ødelægger et barn inventar for tusindvis af kroner, kan man komme ud for, at forældrene siger: var der ingen vidner, så nægt. De ved, at hvis hverken de selv eller deres

forsikringsselskab skal erstatte skaderne, gør kommunen det jo. Er det så underligt, at skolen står magtesløs over for de fem eller ti procent børn og hjem, der indtager den holdning? Alligevel er det os, børnenes faglige standpunkt og opførelse falder tilbage på.«

Ja, sådan sagde denne praktiske skolemand. Socialforsker Vita Pruzan fulgte den 20. marts 1981 denne holdning op i Berlingske Tidende, hvortil hun sagde:

»Vi opretholder en illusion om, at forældrene varetager ansvaret for børnenes opvækst, men de har ikke noget at have dette ansvar i, og det betyder, at ingen i virkeligheden påtager sig ansvaret for børnene.«

Nu er der absolut mange positive forældre, og de er langt, langt de fleste. Men disse nødråb fra en skoleleder og en socialforsker gør indtryk og berettiger nok også til at appellere kraftigt til forældrene om at bakke op om deres skole og lærere i rette tid. Vi må spørge: hvad er grunden til forældrenes ændrede holdning? Jeg tror, mange forældre vender blikket mod friskolerne, fordi de er blevet bange for, at skolen søger at give børnene en holdning, der er helt forskellig fra forældrenes.

Mange husker sikkert situationen for et par år siden, hvor man ved hjælp af undervisningsministeriet forsøgte at fratage børnene og skolerne retten til at holde juleafslutning i kirken under henvisning til, at det stred mod ånden i skoleloven. Omtrent samtidig blev der gjort et alvorligt forsøg på at forbyde skolen at holde morgenbøn; det stred mod åndsfriheden, sagde man. Men vær sikker på, at mange forældre ude over landet er blevet urolige, og at mistilliden vokser.

Et andet eksempel, som i høj grad har bidraget til at uddybe kløften mellem forældrene og skolen, var sagen ude i Ballerup. Under behandlingen af Danmarks Lærerforenings sag mod borgmester Kaj Burchardt fortalte en mor i retten under vidneansvar ifølge Kristeligt Dagblads leder den 24. november 1980, at hun havde klaget til skolen, fordi eleverne ikke sang danske sange og salmer, men kun brugte dupliserede hæfter med sange, bl. a. fra Vesterbros Ungdomsgård. Sanglæreren dikterede derefter, at eleverne skulle synge tre salmer, og at de, mens de gjorde det, skulle sidde med foldede hænder og se op i loftet for at se, om de kunne